

[Jens Faged.]

der. Er ministeren indstillet på at lægge hindringer i vejen for sådanne planer? Jeg kan da godt se, at læplantning i vid udstrækning ændrer karakteren af arealerne, det gør det da, men der er da ingen, der kan hævde, at det ikke kan være en smuk beplantning.

Jeg vil også gerne have ministerens bekræftelse af, at en sådan begrænsning af beplantninger, som her foreslås, ikke drejer sig om beplantninger for vildt. Efter jagtloven er der jo sat slet ikke så få midler af til at plante for vildtet, det være sig ved grusgrave, vandhuller og deslige. Hvis sådanne beplantninger ligger inden for en afstand af 150 m fra et sådant åløb — og det gør de ofte, naturligvis, det er i dalsænkninger og lignende steder — skal man da søge fredningsnævnets godkendelse, hvis man, måske spontant og fordi man har tid til det og har træer til det, vil lave vildtbeplantninger? Jeg finder, at det er et unødigt indgreb i almindelige borgeres øjeblikkelige dispositioner, der ofte skyldes, at nu er tiden til det, og nu er pengene der til det.

I det hele taget har vore arealer naturligvis ændret karakter, men hvis ikke denne karakterændring f. eks. i Vestjylland havde fundet sted, så havde vi overhovedet ikke haft dette vidunderlige land derovre, hvad enten det er natur eller er udnyttet erhvervsmæssigt.

Jeg spørger videre: må der ikke foretages sandflugtsbeplantninger, hvor der er arealer, som af en eller anden grund ligger temmelig udsat eller temmelig uheldigt for vindforholdene, og som man ønsker at beplante? Er det virkelig sådan, at man ifølge lovforslaget her, hvis man endelig vil plante, er bundet til at beplante med rødgran? Det kan da ikke være rimeligt. Vi skal da ikke have alle de arealer beplantet med juletræer. Det ville da være meget, meget smukke- re, om man plantede noget andet.

Man lægger altså her borgeren i en spændetrøje, som for mig at se er helt unødvendig, og som slet ikke har noget med naturfredning at gøre, tværtimod. Sandflugten er skæmmende for naturen. Man lægger borgeren i en spændetrøje, sådan at den almindelige udfoldelse ikke kan finde sted. Jeg ved godt, at der er nogle, der måske finder på at sige, at det, der ikke allerede er beplantet,

det kunne man da have sørget for at beplante. Sådan noget foregår nu lidt efter lidt, efterhånden som man har penge til det og ser generne i øjnene, og derfor mener jeg, man går for vidt på disse områder.

Jeg vil gerne spørge den højtærede minister, om reglen om de 2 m for vandløb også gælder, hvor det er afvandingskanaler, altså kunstigt fremkaldte åer, kan man sige. Ved Kolindsund ude i de store afvandede arealer, i Skjernådalene og andre steder vil der være mange afvandsarealer, der er mere end 2 m brede. Vil det heller ikke være muligt at plante derude, uden at man skal have fredningsnævnets godkendelse? Det er beplantning ikke så meget for sandflugt som til læ for kreaturerne.

Betyder lovforslaget, at nogle få embedsmænd eller nævnsmedlemmer skal være bestemmende for de tusinder af mindre, charmerende initiativer, som de enkelte borgere tidligere har kunnet tage til gavn for det danske landskab? Det finder jeg ligger helt uden for rimelighedens grænser.

Hvis der på et areal, det kan være et he-deareal, eller det kan være et lavbundsareal, af en eller anden grund er sket selvsåning — på hederne ofte af graner eller af nåletræer af en eller anden art, på lavbundsarealer ofte af elmetræer; jeg har set arealer på op til hundrede tønder land i løbet af nogle år blive selvsået — er der så sket en sådan ændring af arealet, at ejeren er pligtig til på egen bekostning at føre arealet tilbage til den nøgne tilstand, hvori det var før, eller er der midler fra det offentlige til rydning af disse arealer? Det er meget bekosteligt at få ryddet sådanne arealer. Jeg kender eksempler på, at sådanne rydninger har kostet op til 100 kr. pr. ha. Har ministeren midler til at rydde sådanne arealer, eller skal den enkelte borger selv sørge for at holde dem ryddet?

Jeg finder altså, at denne paragraf går langt videre, end rimeligt er af hensyn til fredning og pleje af landskabet. På den måde bliver der ikke nogen som helst mulighed for, at vore landskaber kan forskønnes, andet end efter ganske få personers forgodt-befindende, medens jeg finder, at de mange tusinde initiativer bør have lov til at fremmes.

Af den grund ønsker jeg altså at stemme imod § 47 a og eventuelt også til sidst at stemme imod fredningslovforslaget, fordi